

ಆ 12 ಗಂಟೆಗಳು...

ಬೆಳಗ್ಗೆ 6 ಗಂಟೆ

ರೈಲಿನ ವಾತಾನುಕೂಲ ಬೋಗಿಯ ಬರ್ತ್‌ನಲ್ಲಿ ನಸುಕಿನ ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಹೇಶನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದ್ದು ಮೊಬೈಲ್ ಕರೆ. ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಯಾರಿರಬಹುದು ಎನ್ನುತ್ತಾ ಆಕಳಿಸುತ್ತಲೆ ಕರೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದಾಗ, ಅತ್ತ ಕಡೆಯಿಂದ ಅವನ ತಾಯಿ ಗಿರಿಜಮ್ಮ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

‘ಮಹೀ... ಇನ್ನೂ ಎಲ್ಲಿ ಅದ ಟ್ರೇನ್? ಇನ್ನು ಎಷ್ಟೊತ್ತು ಆಗುವುದು ಬರಲಿಕ್ಕೆ?’ ಎಂಬ ಅವಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಗಾಬರಿ ಹಾಗೂ ನಡುಕವಿತ್ತು.

‘ಯಾಕಮ್ಮಾ ಏನಾಯಿತು? ಯಾಕೆ ಗಾಬರಿಯಾಗಿದ್ದೀಯಾ? ಎಲ್ಲಾ ಸರಿ ಇದೆ ತಾನೆ? ಅರ್ಥವರ್ ಆರಾಮಿದ್ದಾನೆ ತಾನೆ? ಪೂಜಾ ಎಲ್ಲಿ?’

‘ಅದೇನೋ ಹೇಳಲಿ ಮಹೀ. ಒಂದು

■ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಶೆಲ್ಲಿಕೇರಿ

ತಾಸಿನಿಂದಲೂ ಪೂಜಾ ಎದೆ ನೋವೆಂದು ನರಳುತ್ತಾ ಕೂತಿದ್ದಾಳೆ... ಏನು ಮಾಡಬೇಕೂ ಒಂದೂ ಗೊತ್ತಾಗ್ ಇಲ್ಲ’.

‘ಒಂದು ತಾಸಿನಿಂದ ಎದೆನೋವಾ...? ಮೊದಲೇ ಯಾಕೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಲಿಲ್ಲಮ್ಮ ನೀನು. ಹೋಗ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ್ದಿರಾ...?’

‘ಇಲ್ಲಪ್ಪ, ಪೂಜಾ ಫೋನ್ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಡ್ತೆಲ್ಲಾ... ಇನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಮಹೇಶ ಬರ್ತಾರೆ, ಅವರು ಬರೂವರೆಗೂ ಸಮಾಧಾನ ಇರಿ ಅತ್ತೆ, ಅಸಿಡಿಟಿಗೆ ನೋವು ಆಗ್ತಾ ಇರಬಹುದೆಂದು ಫೋನ್ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಲಿಲ್ಲಪ್ಪಾ’.

‘ಛೇ, ಇಂಥಾ ವೇಳೆಯೊಳಗೂ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡೂದಾ. ಏನೂ ಜೊತೆ ಮಾತಾಡಬೇಕಿತ್ತು ನೀನು. ಸರಿ ಬಿಡು ನಾನೇ ಡಾಕ್ಟರ್ ಜೊತೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕರೆಯನ್ನು ಸ್ವಗಿತಗೊಳಿಸಿದನು. ಡಾಕ್ಟರ್ ವಿನಾಯಕನಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯ ಹೇಳಿ, ಕೂಡಲೇ ಪೂಜಾಳನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾತನಾಡಿ, ತಾನು ನೇರವಾಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬರುವೆಂದು ಹೇಳಿ, ಗಡಿಬಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಡೈವರ್ ಶಿವರಾಜನಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಕೂಡಲೇ ಕಾರ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸ್ಟೇಷನ್‌ಗೆ ಬರಲು ಹೇಳಿದನು.

ಯಾವುದೋ ಜರೂರು ಕೆಲಸಕ್ಕಂದು ಮೊನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಊರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮುಂಜಾನೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ